

vsak četrtek (po potrebi tudi večkrat) z datumom prihodnjega dneva.

Dopisi naj se frankirajo in pošljajo uredništvu lista »Mir« v Celovec, Pavličeva ulica št. 7. Osebni pogovor od 11. do 12. ure popoldne in od 3. do 4. ure popoldne.

Rokopisi naj se samo po eni strani lista napišejo, druga stran naj bo prazna.

Rokopisi se ne vračajo. Dopisom je treba za odgovor priložiti pošto znamko.

Nefrankirani dopisi se ne sprejmejo.

MIR

Glasilno koroških Slovencev

za Jugoslavijo . . . K 10—
» ostalo inozemstvo » 15—
za celo leto.

Naročnina naj se plačuje vnaprej.
Posamezna številka velja 20 h.

Za oglašila se plačuje po 20 h, med besedilom po 40 h za 1 cm² vsakokrat; minimum 24 cm². — Za poslano se plačuje po 30 h, za parte, zahvale in izjave ter za oglase med besedilom po 40 h za 1 cm². — Za male oglase se plačuje po 10 h za besedo vsakokrat; minimum 1 K.

Za izvestilo pri upravništvu 1 K posebej. Vprašanjem je za odgovor priložiti znamko.

Denar naj se pošilja na naslov: Upravištvu lista »Mir« v Celovec, Vetrinjsko obmestje št. 26.

Leto XXXVIII.

Celovec, 4. julija 1919.

Št. 20

Kresovi svobode.

V petek, na predvečer praznika sv. Cirila in Metoda, bodo zopet zaplapolali po naših slovenskih hribih in gorah mnogoštevilni kresovi.

Letos imajo ti kresovi poseben pomen za nas.

Goreli bodo na svobodnih tleh in oznanjali svetu, da smo pregnali z naših pisanih poljan stoletnega sovraga, ki nas je tlačil in zasužnjeval, ki nam je s kruto silo hotel iztrgati to, kar sta nam prinesla naša slovanska blagovestnika iz Soluna, krščansko vero in našo lepo slovensko govorico.

Iz solunske okolice sta prišla k nam sveti Ciril in Metod. Iz Soluna je prišla tudi naša osvoboditev.

Tam doli v Solunu se je 1916. l. začela zbirati razkropljena srbska vojska, ojačena po tisočih in tisočih naših prostovoljcev, tista vojska, ki se je lansko jesen maščevala za Kosovo, in je zadala smrtni udarec centralnim silam.

Štiri leta smo praznovali ta dan skrivaj in sami v sebi, le v naših srcih je gorel plamen ljubezni do naše okrvavljene domovine, naši sinovi, cvet in nada našega ljudstva, pa so umirali po širnem svetu, na severu in jugu, na vzhodu in zapadu.

Danes smo svobodni! Zato gorite kresovi po naših hribih in planinah, mogočno in silno se dvigajte proti nebu, da bo videl širni svet vaš ponosni plamen in se spomnil, da tukaj ni izumrl slovenski rod, temveč da je nanovo vstal, ne več suženj in tlačan tujemu gospodarju, ampak na svoji zemlji svoj gospod!

Zar vašega plamena naj seže preko sto dolin in gor, naj ožari in razsvetli tudi one, ki samovoljno odločujejo o naši usodi, da se streznejše ob enajsti uri, predno bodo zapečatili usodo slovenskega naroda z nezaslišano krivico.

Gorite kresovi in bodite resen opomin in ogenj osvete onim, ki grabežljivo segajo po naši sveti zemlji!

Izpregledali so.

Kakor javljajo dnevne novice, je v Celovcu začel izhajati nov nemški list pod imenom »Klagenfurter Nachrichten«.

Ne vemo še, kdo se nahaja v konzorciju izdajateljev tega lista, a slutimo v njem tudi nekaj treznomislečih celovških Nemcev, kateri se hočejo enkrat za vselej otresti usodepolnih predrazsodkov nemškonacionalnega šovinizma, ki nikjer v bivši Avstriji ni bil tako strupen in tudi nikjer drugod ni rodil toliko žalostnih posledic, kakor ravno v Celovcu.

Izpregledali so torej in morebiti se s tem trenutkom začena drugo, bolj plodonosno gospodarsko in kulturno življenje na Koroškem.

Ker obsega prva številka nekaj prav zanimivih člankov, si jo hočemo topot natančneje pogledati, da opozorimo tudi naše bralce, ki so večji nemškega jezika, na ta list.

Iz uvodnega članka (predgovora) posnemamo, da »Celovške Novice« (Klagenfurter Nachrichten) niso vezane na nobeno stranko, ampak imajo samo namen, da pomagajo prebivalstvu iz gospodarske stiske, v katero je zalezlo vsled dolge in neprestane vojne, da doprinejajo s tem k čiščenju pojmov o dejanskem gospodarskem položaju.

Med vojsko je služilo vse hujskanju in gorje mu, kdor bi si bil upal javno izreči, kar je mislil in vedel.

Danes hočemo misliti samostojno, brez predrazsodkov in strankarskih ozirrov in temu primerno hočemo tudi presojeti razmere ter najti pravo pot iz sedanjega težkega položaja.

Drugi članek se bavi z vprašanjem, kaj nam je sedaj najbolj potrebno in prihaja k zaključku, da red, mir, zadostna prehrana in gospodarski napredek. Kaj nam je koristilo večno hujskanje na Slovence? Radi roparskega postopanja večine naših »Volkswehrovec« smo izgubili na slovenskih tleh vse naše prijatelje in samo ti se še računajo med nje, ki so se sami udeležili teh grozodejstev. Sedaj mora postati drugače. Tudi ti morajo priti do besede,

ki so mnenja, da nam je v prvi vrsti potreben mir in red v deželi. — Tako misli in sodi trezni celovški trgovec!

Zelo trezno in premišljeno je pisan tudi članek: Interesi Celovca pri delitvi Koroške. Nemškonacionalni časopisi so ves čas povdarjali le to, da se Koroška ne sme deliti, niso pa nikoli presodili tega slučaja, ako antanta ne bo ugodila nemškim željam. Drugače Nemci na Češkem. Ti so takoj spoznali svoj položaj in se temu primerno prav uspešno organizirali.

Vprašanje Celovca pa je z delitvijo Koroške tesno zvezano. Že pred vojno je stremel Beljak za tem, da v gospodarskem oziru nadkrili Celovec, kar se bi mu v kratkem času tudi posrečilo, četudi bi Avstrija še obstojala v prejšnji obliki, ker leži na križišču važnih železničnih prog. Kaj pa bi postalo iz Celovca, če se Koroška res razdeli — kar je takorekoč že gotovo — in pride vsa Rožna in Podjunska dolina pod Jugoslavijo? Treba pomniti, da je Celovec vzrastel iz korenin, ki prihajajo iz Štajerske, Ogrske in Hrvaške, posebno pa je odvisen od rodovitne Podjunske doline. Skrajni čas je, da se tudi to vprašanje dobro premotri, kaj more dati v tem slučaju Celovcu Nemška Avstrija, kaj Jugoslavija.

Naj omenimo še zanimiv in objektivno pisan članek nemškega profesorja dr. Karla Pribrama, ki se bavi z vprašanjem: Kako je Avstrija upravljala Srbijo.

Kakor je razvidno iz že navedenih člankov, zasleduje list svrhu, da se ljudstvo, ki je bilo doslej strahovano od vsenemških hujskačev po poklicu in deloma tudi po nemškonacionalnem uradništvu, pove vsa resnica, da se mu odprejo zaslepljene oči, da bi moglo videti, kam so ga vodili oni, ki za nas Slovence niso imeli drugega izraza kakor svinja, pes, bagaza itd.

Res, skrajnja potreba je bila, da se je Celovčanom začelo jasni. Veselimo se te izpremembe, listu pa želimo dosti uspeha in mnogo odjemalcev.

Fraze in prazne besede izginjajo, korist pa ima ljudstvo le od resnega in stvarnega dela.

Podlistek.

Čehoslovaška vstaja na Ruskem.

Dogodek, ki je pred enim letom najbolj razburjal Rusijo, posebno pa njeno srce in dušo, starodavno Moskvo, je bila vstaja Čehoslovakov ob Volgi.

Ko so lansko spomlad Nemci začeli prodirati v globino Ukrajine, so se jele ruske boljševiške čete naglo umikati, ostavljajoč za seboj ves vojni material, vsa živežna skladišča, medtem ko so čehoslovaške čete, katere so stale na Volinji, pobrale in vzele s seboj vse, kar so mogle, samo da ne pride v roke Nemcem.

Tako se je posrečilo Čehom rešiti velikanske zaloge vojnega blaga, nekaj tisoč vagonov in precej lokomotiv. Vse to so Čehi na svojih transportih pripeljali v Rusijo.

Ker pa je bil v tem času med Rusijo in Nemčijo sklenjen mir, so Čehi zahtevali, da jih prepeljejo na Francosko, kjer se je borila cela čehoslovaška armada proti Nemcem. Hoteli so si zato izbrati najkrajšo pot, ki je bila takrat na razpolago, to je po železnici na Murman in potem po morju na Francosko.

Toda Trocky, ki je bil takrat že vojni komisar, je vso stvar zavlačeval in ni hotel staviti na razpolago potrebnih prometnih sredstev za prevoz čeških čet na sever.

Ob enem pa so se v vrstah čehoslovaških legij vse bolj pogosto razširjali sluh, da se je Trocky v Brest-Litovskem miru zavezal, izročiti vse Čeha in Slovake, ki so se borili ob strani antante v Rusiji, avstro-ogrski vojni oblasti.

Pri tem je tudi še zahteval razorožitev čeških polkov in izročitev vsega vojnega blaga, ki so ga bili Čehi rešili pred Nemci.

V to seveda Čehi, ki so bili takrat najbolj organizirana in upoštevana armada na Ruskem, niso mogli dovoliti.

Boljševiške čete, ki so se vrnile s fronte, so po večini razbežale, Čehi pa so imeli osem dobro oboroženih in izvrstno izurjenih polkov, zadostno količino poljske in težke artiljerije, eroplane, pionirje, sploh vse, kar more imeti dobro in moderno opremljena armada.

Ker jim Trocky ni hotel dati dovoljenja, da potujejo čez Murman, so Čehi kratkomalo sklenili, da si sami najdejo pot, malo daljšo sicer kot prej nameravana, samo da se združijo s svojimi rojaki na Francoskem.

Nahajali so se takrat v Penzi, gubernskem mestu jugoiztočno od Moskve, ob važni prog, ki pelje iz Moskve v Sibirijo.

Proglasili so okupacijo tega mesta in še nekaj drugih mest, izgnali in zaprli boljševike, ter se na ta način polastili te za evropsko Rusijo najvažnejše proge. Po tej prog, ki so mislili priti tudi skozi Sibirijo, ter okoli Indije po Sredozemskem morju na Francosko.

Kmalu nato so zasedli še Tyzran in mesto Samaro ob Volgi, ki je bilo ena najvažnejših trgovskih točk ob sibirski železnici. Tukaj se jim je pridružil en bataljon Jugoslovanov, bivših legijonarjev, ki so tudi čakali in premišljevali, kako bi čimprej prišli na drugo fronto.

Zavzetje mesta Samare je boljševike strašno razburilo in potrlo. Mislili so že, da je prišel za vedno konec njihovi oblasti, zlasti ker se je uspeh

Čehoslovakov, katerim so se pridruževali tudi treznejši ruski elementi, vedno bolj širil na vse strani.

Ko jim je voda tekla že v grlo, so boljševiki v naglici organizirali novo armado, mobilizirali nekaj letnikov ter jih poslali na Volgo. Tem oddelkom se je tudi posrečilo zadržati Čeha ob Volgi ter s tem zaenkrat odvrniti nevarnost.

Čehoslovake so na Ruskem zadržali zavezniki, ki so jim tudi obečali poslati izdatno pomoč. Ker pa te pomoči ni bilo in ker je med tem moč boljševiške armade vedno bolj rastla, so Čehoslovaki večkrat prišli v škripce in stisko.

Tako je nastala ob Volgi in Uralu boljševiško-čehoslovaška fronta, o kateri so nam časopisi poročali od časa do časa in ki je bila edini vzrok, da bivši vojni ujetniki, ki so se nahajali v Sibiriji, niso mogli domov.

Po zimi so imeli Čehi v Sibiriji časa dovolj, da se reorganizirajo in postavijo nasproti boljševikom na bolj trdne noge. Z njimi so šli tudi oddelki generala Kolčaka, ki je na tej fronti prevzel vrhovno poveljstvo.

Danes so ti oddelki že prekoračili Volgo in če je verjeti zadnjim poročilom, že korakajo proti Moskvi.

Pričakovati je, da bo prišlo pred Moskvo do velike bitke, ako boljševiška armada ne bo popolnoma razpadla.

Rusi pa ne bodo nikoli pozabili, da so v teh operacijah igrali največjo vlogo Čehoslovaki, ne bodo tudi pozabili, da sta jim pomagala pri tem tudi dva polka Jugoslovanov.

Avstrijski Slovani so pričakovali svojčas, da jih bo odrešila Rusija, danes pa rešujemo Rusijo Čehi in Jugoslovani.

Trnjeva pot naših internirancev.

Gospodična Fani Arnejc, ki se je pred nekaj dnevi vrnila iz internacije, izjavila je uredniku „Mira“ nastopno:

Dne 1. maja t. l. sem šla obiskat svojo sestro v Žrelec. Ob 3. uri popoldne so začeli streljati alarm in ob 1/2 4. uri je bilo župnišče že obkoljeno. V župnišče stopita učitelja Traunik in Archer (v civilni obleki) in izjavita, da naju bosta aretirala. Na vprašanje, če imata zato pooblastilo, odgovorita, da nimata ničesar. Tedaj jima rečem, da ne grem. Onadva pa mi odgovorita: „Če ne marate iti, pa vas bomo privezali na voz in peljali v Celovec. V Celovcu so naju vtaknili v jezuitsko vojašnico, odkoder smo 3. majnika skupaj z vojnimi ujetniki bili odpravljeni v Špital. Na potu iz vojašnice na celovski kolodvor so nas zmerjali, suvali, opljuvali in obmetavali s kamenjem. Iz Špitala so nas transportirali v Lützelhof, kjer nas je spalo 37 v eni sobi na slami. Tamkaj smo dobili tudi uši. Hrana nam je bila: zjutraj črna kava brez sladkorja, opoldne gnilo konjsko meso in ričet, zvečer zopet črna kava. Ko smo se pritožili radi slabega mesa, je živinozdravnik izjavil, da je meso še zaužitno. V dneh 8. do 10. maja je prišla k nam komisija od koroške vlade, ki me je izpraševala, kedaj sem dobila zadnje pismo od svojega brata, ter obenem trdila, da sem vedela, da pridejo Jugoslovani. Drugih 34 žensk so izpustili, nas pa še z ostalimi moški pridržali.

Po dovršenem pregledu sva šle s sestro k zastopniku socijalnih demokratov, ter ga prosili, naj posreduje, da tudi nas druge osvobodé. Le-ta nama je odgovoril: „Počakajte še nekaj dni, ko se poleže malo mržnja, pa vas bodo izpustili.“ Orožniki so z nama postopali zelo surovo ter za naju rabili izraze kakor „Luder, Mistvieh itd.“ V Lützelhofu smo ostali do 16. maja.

17. maja pa smo se preselili v Trabesing. Dali so nam na razpolago barako, polno stare slame, z zaprtimi okni in zelo smradljivo. Ker smo izjavili, da ne gremo vanjo, so jo čez dve uri malo počistili, nakar smo se tamkaj nastanili. Ležali smo nekateri na slami, drugi na trdih žimnicah, brez odeje, a znati treba, da so bile tam noči še zelo hladne, okna pa vsled velikega smrada niso mogla biti zaprta. Pet dni (ravno čez binkošti) tamkaj nismo dobili nobenega kruha, en dan pa sploh ničesar jesti. Sicer pa smo dobivali na teden kruha 1 kg 25 dkg.

Ko se je dognalo, da je baraka res vsa polna uši, so nas prepeljali v Gmünd, kamor smo dospeli 17. junija, kjer so nas vtaknili v smradljivo bolnišnico, odkoder nismo videli nikamor razen gor v nebo. Stari Prosekar je iz obupa pobegnil, nas ostalih 15 pa je od sedaj naprej stražilo 8 žandarjev. Izprehajati smo se smeli le 1 do 2 uri na dan, kupiti si nismo ničesar mogli ter smo bili potemtakem odvisni samo od slabe hrane, ki so nam jo tamkaj dajali.

V sredo 26. junija je prišel k nam angleški major iz Celovca in ko je nas ogledal, je rekel: „Dame se morajo takoj izpustiti.“ In tako smo me tri bile dne 27. junija osvobodene.

Najprej so nas peljali k okrajnemu glavarju v Špital, ki nam je dal s seboj poduradnika, da nas spremlja do jugoslovanske črte.

Tako je izjavila gđc. Arnejčeva!

Mi se pa čudimo, zakaj dotični angleški major ni osvobodil tudi vseh ostalih internirancev, ker mu mora biti pač znana točka naše pogodbe iz Kranja, po kateri se Nemci obvezujejo, po preteku petih dni izpustiti vse internirance. Znano mu mora biti tudi dejstvo, da srbski poveljnik v Celovcu ni dal zapreti niti enega Nemca, četudi bi imel za to pravico in razloge. Prepričati se je moral nadalje pri svojem obisku, da je mnogo naših internirancev resno bolanih in je vsled tega nujno potrebno, da se jim vrne normalno človeško življenje. Opozarjamo ga še končno tudi na to, da so nekateri izmed internirancev imeli legitimacije od francoske komisije, ki je svoj čas bila v Celovcu ter stali pod njeno izrecno zaščito.

Nova odločitev o Koroški.

(Izvirno poročilo „Slovenca“.)

Pariz, 28. junija.

Ta teden je padla odločitev glede Koroške; sicer se je o koroškem vprašanju že večkrat kaj odločilo, in spet spremenilo, a zdaj imamo vendar pred seboj prospekt, ki pride v pogodbo z Nemško Avstrijo.

Dne 23. junija je odredil Conseil suprême des Alliés (najvišji medzavezniški svet), da se pas B (severno od Vrbskega jezera, Gline, Krke) zasede po nemških, pas A (južno od označene črte) pa po jugoslovanskih četah.

Dne 25. junija je Conseil suprême sestavil določila za prehodni režim v času od trenutka, ko bo obveljala pogodba, do plebiscita.

Plebiscit se bo vršil 3 mesece po obveljavi pogodbe v pasu A, tri tedne pozneje v pasu B. Čete se morajo v tej dobi v A in B znižati na najpotrebnejše število, na njihovo mesto bo stopilo lokalno orožništvo.

Možiška dolina ne bo glasovala pri plebiscitu, ampak se definitivno prikloni takoj k državi SHS.

Koroško vprašanje je dozorelo do te rešitve po hudih diplomatskih bojih. Uganka je, da je moglo koroško vprašanje igrati toliko vlogo v Parizu in da so se prvi državniki in vsi eksperti tolikrat pečali z njim.

* * *

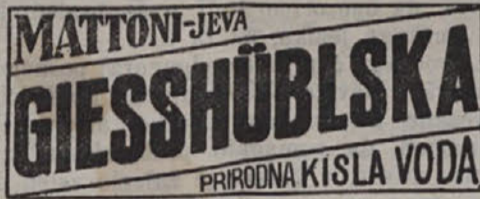
Ta vest iz Pariza se v glavnem ujema s poročilom, ki ga je že pred enim tednom prinesel dr. Brejc s seboj.

Za nas je velike važnosti to, da glasuje pas A, o katerem pač ni nobenega dvoma, da se bo v pretežni večini odločil za Jugoslavijo, tri tedne poprej nego pas B. Tudi v pasu B bo vsled tega izven Celovca oddano veliko število glasov za Jugoslavijo. Celovec pa bo seveda spadal tja, kamor se bo odločila okolica, t. j. k Jugoslaviji.

Ker se pas B severno ujema z našo narodno mejo, smemo sklepati iz tega, da antanta želi, da pripade Celovec k nam in da je z gorenjim projektom dala izraz tej svoji želji.

Zato, Korošci, pogum! Kar je našega, mora biti naše!

Gledé začasne okupacije Celovca pa mislimo, da bo ostalo pri tem, kakor je, to se pravi, dokler Lahi ne bodo zapustili Beljaka, Št. Vida in okolice, tudi Srbi ne pojdejo iz Celovca.

Nekaj odgovora.

„Freie Stimmen“ in „Kärntner Tagblatt“, posebno pa prvi, v enomer godrnjata, da so meje še vedno zaprte in da se ljudje ne morejo svobodno izprehajati enkrat v Beljak, drugokrat v Št. Vid. Ako že celovski gospodje ne razumejo tega, da iz vojaških ozirrov temu zaenkrat nikakor ni mogoče ugoditi, naj jim bo ob tej priliki povedano, da je okupacija Celovca pravzaprav le posledica kratkovidnosti in nepopustljivosti nekaterih celovških hujskačev, ki začetkom maja niso hoteli sprejeti naše ponudbe, da se vzpostavi zopet status quo, to je, da se nemške čete umaknejo do prejšnje demarkacijske črte. Ob enem bodi omenjeno, da uživajo okoličani Celovca veliko več prostosti, nego so jo naši ljudje v času nemške okupacije, kateri se niso smeli niti na polju prikazati, pa so „Volkswehrovci“ že streljali nanje.

Pravite, da so živila predraga. Ne rečemo, da so poceni, toda bila bi gotovo mnogo cenejša, da niso vaši vojaki tako vandalsko uničili vse mostove, zlasti pa tistega v Rožni dolini. Ako bi prizanesli vsaj temu mostu, bi že davno bila direktna zveza Celovec-Ljubljana vzpostavljena, ki je na polovico krajša, kot zveza čez Maribor. Tako bi bila voznina za moko, ki se nahaja n. pr. pri Majdiču v Kranju, dvakrat cenejša, kakor okoli čez Ljubljano in Maribor. Odprite vendar oči, Celovčani, in iščite krivcev tam, kjer so v resnici! Tudi prof. Lutz, ki je sicer dosti pristojen in nepristranski, se je v svojem zadnjem pismu v „K. T.“ malo zmotil, ko je dejal, da se Celovčanom godi kakor Straßburžanom, ko je bil namreč mojster slavnoznane ure odsoten, pa ni bilo nobenega, ki bi jo popravil. Vprašamo vas, ali je vam znano, da so bili štirje od vaših vojakov pokvarjeni mostovi od Spod. Dravograda do Celovca popravljani tekom nekaj dni? Kdo je tu mojster, tisti ki uničuje, ali tisti ki popravlja? Svetoval bi vam, da v prihodnjem pismu pojasnite Celovčanom, kaj bi bilo s Celovcem, če bi naši mojstri ne bili tako spretni in v tako kratkem času popravili vsaj to progo. Pojasnite jim tudi, kako kratkovidni so bili tisti, ki so dali odrezati Celovec od vseh strani, ne da bi pri tem pomislili na posledice. Lahko njim, ki so bežali ter se izognili s tem vsem neprijetnim posledicam, vi pa ste ostali na cedilu.

Politični pregled.

Kdo je podpisal za državo SHS?

Pariz, 28. junija. Nemško mirovno pogodbo za državo SHS so podpisali delegatje Pašić, dr. Trumbić in dr. Vesnić. Slovesnemu aktu je prisostvovalo razen tega še nekaj slov. članov naše delegacije.

Podpis mirovne pogodbe.

Lyon, 29. junija. V soboto ob 15. uri (3. uri pop.) je bila podpisana v dvorani „galerija zrcal“ mirovna pogodba med zaveznimi silami in Nemčijo. Mirovna pogodba obsega okolo 400 strani.

Berlin miren!

Berlin, 29. junija. Podpis mirovne pogodbe je sprejelo prebivalstvo popolnoma mirno.

Wilson odpotoval v Ameriko.

Lyon: Predsednik Wilson je s svojo soprogo zapustil 28. junija Pariz ter odpotoval preko Bresta v Ameriko.

Avstrijska protinota.

Berlin, 27. junija. „Frankfurter Nachrichten“ poročajo iz Curiha: Kakor poroča „Seccolo“ iz Pariza, avstrijska protinota v svetu antante ni bila posebno ugodno sprejeta. Po izjavi Lansinga se na osnovah pogojev ne bo nič več izpreminjalo.

Izmenjava blaga med Avstrijo in Jugoslavijo.

Dunaj, 27. junija. Avstrijski blagovno-prometni urad namerava v interesu avstrijskih državljanov, ki imajo blago v Jugoslaviji in so ga tudi že plačali, pa ga radi prepovedanega izvoza ne morejo dobiti, izposlovati kupcem možnost, da ga izpeljejo v Avstrijo. V to svrhu se bo dovolil tudi Jugoslovonom, ki imajo že plačano blago v Nemški Avstriji, izvoz dotičnega blaga v Jugoslavijo.

Protirevolucija na Mažarskem.

V Budimpešti in še v nekaterih ogrskih mestih so se pretekli teden zopet odigravali krvavi prizori. Siti strahovlade ogrskih boljše-vikov, so se nekateri sloji prebivalstva, na čelu z oficirji, uprli. Pridružil se jim je tudi del delavstva in kmetov. Toda rdeči gardi se je posrečilo zatreti upor s surovo silo, ki je zahtevala mnogo žrtev. Bela Kun, ljudski poverjenik za vnanje stvari, je dal razglasiti, da bo izvajal diktaturo proletarijata v polni meri in z vsemi pripomočki, to se pravi, da bo vsak poizkus protirevolucije zatrl v krvi. Ustavljeno je vse srednjestansko časopisje. V Budimpešti je lakota, ker iz zasedenega ozemlja ni mogoče dovažati nobenih živil.

Dnevne vesti.

Vidov dan v Celovcu je praznovala samo tukajšnja jugoslovanska posadka na skromen način. Božjo službo je opravil na dvorišču jezuitske vojašnice vojni kurat Škerjanc, ki je imel tudi nagovor na vojake. Izpočetka je bilo nameravano, praznovati ta praznik na slovesen način v stolni cerkvi, toda škof je opozoril tukajšnjega komandanta, da je Vidov dan obenem tudi dan umorstva bivš. avstr. prestolonaslednika Ferdinanda in da bi se občinstvo, ki ne ve, kaj pomeni Vidov dan, moglo vsled tega razburjati. Poveljnik polkovnik Milenković je te razloge upošteval ter odredil, da se vsa slavnost omeji na božjo službo na dvorišču vojašnice. Vsled tega se slavnosti tudi slovenski uradniki niso mogli udeležiti.

Celovec. Dne 2. julija je prispel semkaj iz Celja in marširal skozi Celovec celjski pešpolk. Celovčani so kar strmeli nad vzorno disciplinirano naših čet in so se čudili, odkod imamo toliko vozov (traina) in vojnega materijala.

Več dopisov! Prijatelje našega lista prosimo, da redno dopisujejo v naš list, ker le tako bo list postal vsestransko zanimiv.

Celovec. (Birna.) Na praznik sv. Petra in Pavla je celovski škof dr. A. Hefter delil zakrament sv. birme 71 birmancem.

Celovec. (Interniranci.) Na večkratno intervencijo pri antantni komisiji v Celovcu so Nemci izpustili pretekli teden: gđc. Arnejc Fani, Arnejc Kati in Schaffer Adelo, ki so se srečno vrnila iz dva meseca trajajoče internacije. Vsi drugi so ostali še v Gmündu in se jim zelo slabo godi.

Klagenfurter Nachrichten se imenuje nov nemški list, ki je začel izhajati v Celovcu. Izdaja ga konzorcij, odgovoren urednik pa mu je g. Weißmann. Tiska se v tiskarni družbe sv. Mohorja. List bo izhajal večkrat na teden.

Ljubljanska garnizijska godba. Za garnizijsko godbo v Ljubljani sprejemajo se godbeniki za vsa godala na lok in pihala proti plačam, katere so za vojaške godbenike v kraljevini SHS sistemizirane. Prijave nujne pisмено ali osebno sprejema kapet. Dr. I. Čerin, Ljubljana, Marije Terez. cesta 14/I.

Dopisi.

Kotmaraves. Najsrčneje pozdrave! Po dolgem času se zopet enkrat oglasim, a sedaj pa z veselejším srcem kot nekdanj. Tudi nam, severno od Drave, je po dolgem hrepenenju zasijalo solnce svobode. Dolgo smo čakali, a upanje smo imeli zmiraj, da bomo tudi mi enkrat rešeni preganjanja. Imeli smo večkrat prav žalostne dneve, a vse je minulo, sedaj se lahko prosto gibljemo. Vsa čast in slava našim bratom, da so nas prišli odrešiti, upamo da za vselej! Pri nas so napravile nemške tolpe veliko škode. Kmetom so vzeli mnogo goveje živine in konjev, nekateri so jih dobili nazaj, veliko so jih pa menda vlekli seboj in prodajali grede. Tako se je gospodarilo pri nas. Zahtevali so po več hišah tudi denar, katerega jim je mirno ljudstvo moralo dati. Čas je, da je vendar enkrat konec teh boljšeševikov. V soboto zvečer smo imeli tu tudi nesrečo. Ogenj je upepelil celo gospodarsko poslopje pri Kopajniku v Stranjah. Vsled pomanjkanja vode se ni moglo ničesar rešiti, zgorelo je vse popolnoma do tal, ker se je ogenj vsled tedanje suše hitro razširjal. Izrekamo pogorelcu iskreno sožalje. Bog daj, da bi ne videli več tako žalostnega prizora. Drugače je pri nas vse po starem. Veseli nas, da zopet moremo čitati naš domači list „Mir“, da izvemo kakšno novico iz naše okolice! — Živela Jugoslavija!

Št. Danijel. Na občinski deski sem bral razglas: Z ozirom na vojno stanje, in v sporazumu s komando dravske divizije je prodaja in točenje alkoholnih pijač prepovedano. Orožništvo in županstvo naj dožene in dene pod zaporo zaloge... Prestopki se bodo strogo kaznovali... Nekaj korakov proč gostilna! Slišim harmoniko in veselo vriskanje. Mladi parčki se veselo vrte, in to na nedeljo sv. Reš. Telesa. Smem li povedati kdo so bili pivci in plesalci? Pssst! Dobro! Pa še to pot molčim! Vprašam pa te mlade ljudi: Ali se spodobi, tako skruniti gospodove dni?

Abstinent.

Velikovec. (Ustanovitev slovenske čitalnice.) Dne 28. junija t. l. smo ustanovili slovensko čitalnico. Za predsednika je izbran kanonik Š. Kotnik. — Pobegli hujskači in Nemci se zopet vračajo, postali so zadnje čase precej pohlevni. Upajmo, da se bodo sčasoma sprijaznili z Jugoslavijo in se bodo lotili skupaj z nami resnega gospodarskega dela za povzdigo in procvit naše države in tudi za svojo lastno korist.

Vogrče. (Izjava.) Vsa dekleta iz Vogrč, katera se zavedamo, da smo nedolžne pri govorici, da so naš č. g. župnik Iv. Sekol pridigali, da naj me dekleta delamo fantom-vojakom pri odhodu šopke iz kopriv, izjavljamo, da je to neresnično in popolnoma izmišljeno govorenje. Dekle, katero se je drznilo to govoriti in č. g. župnika črniti pred vojniki, naj to popravi, če tega ne stori jo imenujemo lažnjivko. Vogrška dekleta.

Vogrče. Z novodošlo Jugoslavijo, katero smo že težko pričakovali, se je tudi pri nas začelo mirno življenje. Koliko strahu smo prestali pred nemškimi barbari, se ne da popisati; bali smo se tega neznosnega jarma, da ostane predolgo pri nas. Tudi naš č. g. župnik so morali bežati pred divjimi boljšeševiki v tujino. Z veseljem smo jih pozdravili, veseleč se, da so zopet med nami naš ljubljani pastir. Le to nas žalosti, da hudobni jeziki ne mirujejo in jim spodkopavajo ugled tudi pred vrlimi jugoslovanskimi vojniki. Svetujemo tem ljudem, naj pometajo bolje pred svojim pragom in nikar naj ne podtikajo častivrednemu g. župniku neresnice. Č. g. župniku se pa zahvaljujemo za njih požrtvovalnost, proseč jih nadaljne naklonjenosti, ker le z združenimi močmi nam bo mogoče proslavljati svobodne dni. Le v edinosti, v odkritosrčnosti pozabimo vse prošlo, utrjujemo in krepimo se za nadaljnje narodno delo.

Več deklet.

Grebinj. Zadnje številko „Mira“ sem dobil 17. januarja. Potem pa ni bilo več sluha ne duha o njem. Dopisoval sem večkrat vanj in ko sem enkrat poslal dolg dopis, kako so nas Nemci tlačili, sem dobil kot odgovor od koroškega deželnega odbora letak, nemško in slovensko natiskan, ki pravi, da bo Jugoslavije kmalu konec. Tako so postopali z nami Nemci.

Zvest naročnik „Mira“.

Kotlje. Divljanje nemških vojakov. Dne 6. majnika so nemški vojaki prišli v Kotlje. Njih prvo delo je bilo ropanje. Že prvi dan so ukradli kmetu pd. Zdovcu eno svinjo in jo zaklali. Popolnoma oropali so župnišče, odnesli kar so mogli, drugo pa razbili, arhiv so popolnoma uničili, knjige in pisma so deloma raztrgali in razmetali, deloma pa sežgali ali pa odnesli. Vlomili so v cerkveno omaro, nahajajočo se v župnišču, ter na drobne kose raztrgali cerkveno bandero, odnesli dve Marijini obleki in druge cerkvene reči, tudi božične jaslice so opleni in odnesli vse podobne, z razpelom pa so blagoslov delili in se norca delali. Iskali so župnika in ko jih je nekdo vprašal, ali ga hočejo ustreliti, so odgovorili: „Nein, er ist keinen Schuß wert, aufhängen wollen wir ihn.“ Iz župnišča so se podali zopet v letovišče „Rimski vrelec“ in pa na posestvo Franca Lečnika pri pd. Pernatu. Obe posestvi so popolnoma opleni. Poznejše dni so svoje roparsko delo nadaljevali. Kmetu Mihaelu Gorinšek pd. Štrucu so odgnali vso živino in jo razprodali, odnesli so mu meso in zabelo, odpeljali mošt in ga potem v župnišču pili. Dva njegova sina Valentina in Jožefa so aretirali, tudi tretjega bi bili radi, pa jim je srečno ušel čez mejo. Aretirali in odgnali so tudi posestnika Lenarta Kuhar, očeta nadučitelja Ivana Kuhar, ter ga pretepali in klofutali. Zaklali so mu dva vola, pokradli zabelo in meso, mošt pa popili. Tudi njegovega sina Antona, posestnika na Ivarti, so hoteli prijeti, pa jim je ubežal; zato pa so mu odgnali vso živino. Posebno grdo so ravnali s kmetom Ješovnikom iz Štajerske. Njegov dom so popolnoma opleni ter mu odgnali vso živino in jo potem v župnišču v Kotljah poklali, kjer so imeli mesnico za ukradeno živino; njega samega in njegovega rejenca so pa aretirali ter med potom skozi Kotlje strašno pretepali. Aretirali so nadalje krojača Jurija Tavčar in pa Florijana Razgoršek, brata župnika Vinkota Razgoršek. Zadnji je nekaj dni poprej padel v skednju raz oder, se močno pobil in si nalomil nogo tako, da ni mogel hoditi; pa so ga odpeljali z vozom najprej v Celovec, od tam pa se ne ve kam. Govorili so, da imajo še 20 zaznamovanih, katere morajo spraviti na varno, pa niso več imeli časa. Od Florijana Ivartnik pd. Pavšarja so zahtevali denar, ker pa se je tega branil izročiti, so ga vrgli na tla, ga s puškinih kopiti bili in so ga hoteli usmrtiti, pa je mati to zabranila. Odnesli so mu 4000 K in precej mesa. Kmetu Horvatu so po noči ukradli bika in ga v Guštanju zaklali. Povsod so ti nemški divjaki nastopali z največjim nasilstvom. Ljudje so jim morali dati vse, kar so zahtevali; če je kdo količkaj ugovarjal, so takoj imeli pri rokah puške in ročne granate ter grozili, da ga ustrelijo. Zato pa so bili ljudje vsi zbegani in preplašeni, in težko, zelo težko so čakali, da bi bili enkrat rešeni teh roparjev. Nasilno so nastopali tudi po gostilnah. Popivali in razsajali so po cele noči in nikdo jim ni smel kaj reči. Prosili so gostilničarji oficirje, da bi oni vplivali na razdivjano moštvo, ti pa so bili popolnoma brez vsega vpliva. Če je kak oficir kaj rekel, je dobil takoj v obraz: „Halt's Maul! Wir sind die Herren!“ Povsod čuješ samo eno besedo, da so bili to sami roparji pa ne vojniki, nekateri trdijo celo, da so bili hudčiči. Pa o tem se ne bomo prerekali, v tem so si gotovo vsi edini, da kaj prida niso bili in da večjih divjakov v Kotljah še ni bilo. Naj bo Nemce sram pred takimi ljudmi. Za tako kulturo se lepo zahvalimo, ne samo mi Slovenci, ampak tudi celo naši nemčurji, ki so prej Nemce želeli, jih zdaj preklinjajo. S svojim roparskim nastopom so si Nemci pri nas za vedno tla izpodkopali. Roparjev pač nihče ne mara.

Gospodarstvo.

Naše gospodarske naloge.

Ko se slovenska Koroška loči od nemške, moramo takoj poskrbeti, deželi novega gospodarja, to se pravi nekoga, ki vzame v svoje roke razne gospodarske posle. Zadnji „Mir“ je predlagal vpostaviti neko gospodarsko zastopstvo. Naj se ta načrt čimprej izvrši! Gospodarske naloge že čakajo svojega moža.

Gospodarski pouk!

Kdo bi dvomil o pomenu pravega gospodarskega pouka? V tem so sosedni Nemci nas prehiteli, v tem smo zaostali za veleposestvom in zato so bila polja tam boljše obdelana, zato tam živina toliko lepša kakor živina našega malega kmeta. Pred vojsko so za kmečkji pouk v deželi skrbele več ali manj kmetijske šole. Žalibog so bile te šole v službi nam nasprotne politične stranke in na vodstvo naš kmet ni

imel nobenega vpliva. Zdaj kmetijski učitelji ne bodo več delali za „Bauernbund“, in vsakdo bo mogel z mirno vestjo dati sina v gospodarsko šolo. Kakor hitro bodo razmere pripuščale, treba takoj pričeti s šolo pri Hoprijanu (Goldbrunnhof) poleg Velikovca. Ko se govori o gospodarskem pouku, bi takoj pripomnili, da se na teh šolah kmečka mladina naj tudi vzgaja, in da si vzgoje ne moremo misliti brez verskega pouka. Kjer se zbira večje ali manjše število mladih ljudi, se najde med njimi vedno nekaj dvomljivih značajev, ti vplivajo na druge silno slabo in proti temu potrebujemo verskega protivpliva, da nam skupno življenje mladine ne izpridi. Internat naj nadaljuje krščanski dom: tu se moli, ljudje hodijo v cerkev in k zakramentom, tisto naj se poskrbi tudi pri vzgoji v zavodih. Gospodarski pouk pa se ne sme omejiti le na tistih par mladih ljudi, ki morejo v internat. Ta pouk se mora deliti splošno in se mora poglobiti. Zato potrebujemo poleg gospodarskih šol tudi potovalnih učiteljev. In potem bi zahtevali elementarnega gospodarskega pouka tudi že za višje razrede ljudske šole. Fantje so tam za ta pouk zreli, stvar jih zanima bolj nego drugi teoretični predmeti. Gospodarji, pedagogi in učitelji naj čimprej sestavijo primernih novih učnih knjig.

Skrb za semensko blago!

Vsak gospodar predobro ve, da mu daje lepa plemenska žival lepih mladičev in da brez izbiranja v plemenu nikdar ne bo imel v hlevu lepe živine. Ker smo premalo izbirali ali v svoji revščini nismo mogli izbirati, nam je živina ostala, kakršno imamo vseskozi še pri naših manjših posestnikih: malo, mršavo, ki daje vse premalo mleka. Kar velja pri živini, velja tudi pri semenih. Lepo seme, lepa žetev! Odkod naj dobim lepega semena? Za drag denar tudi iz Češke ali iz drugih krajev. Ali to seme ti rodi le eno leto, potem se pa več ne bo obneslo. Zato so pa gospodarji spoznali, da je treba boljših semen iskati le na domačih tleh. Tu je treba izbirati pri žitu najrodovitnejše klasje, ki stoji na trdni slami, in zrnje takega klasja bo dalo zopet močno slamo, ki ne pada in bo dalo krepko latovje. Bivši koroški deželni kulturni svet je l. 1911 napravil v Gospisveti v ta namen poseben vrt, iz katerega se je raznim posestnikom dalo l. 1916 364 kg vzornega semena. Leta 1918 se je razdelilo takega semena že 3000 kg. To akcijo moramo takoj nadaljevati. Koroška trpi pod močnimi nalivi, trpi čestokrat pod pozno slano, sploh pod vremenom, zato potrebujemo posebno primerne- nega dobrega semenskega blaga.

Skrb za živinorejo.

Živinoreja je med vojsko silno trpela. Koroški vnovčevalnici za živino se more očitati, da ni bila tako previdna, kakor so bili Ogrji ali druge kronovine, ki so se branile armadi v polni meri izpolnjevati njene želje. Tu so ljudje videli le dobiček in so pobrali, kar se je dalo, vse.

Živina je premoženje kmeta. Kaj nam pomagajo tisočaki, ki jih imamo v hranilnicah, ko so pa hlevi prazni? Torej prva skrb: treba vzrediti živino, treba priti do takih volov, ki smo jih pred vojsko videli v naših hlevih. Hlev je premoženje in bogastvo, vse drugo ni nič. Živinske cene so ob prosti trgovini v Jugoslaviji zopet poskočile, naj to dejstvo gospodarja ne preslepi, da bi prodajal, kar ne sme od hiše! Pusti v hlevu, kar polje potrebuje, in ne dajaj s hiše nikdar lepega za plemo primerne goveda. Kdor daje najlepše na trg, je podoben neumnežu, ki poseka črešnjo, da lažje dobi par klobukov črešenj.

Ako naj prospeva živinoreja, bo treba skrbeti, da ne bo primanjkovalo plemenskih juncev. Koroški kulturni svet je vzdrževal v ta namen posebna gospodarstva, kjer je redil l. 1918 69 juncev, 38 bele, 31 rujave pasme. Ob enem je delil kulturni svet premije za rejo bikov. Takih nagrad se je izplačalo l. 1917 8300 K. Ogletovala se je tudi plemenska živina. L. 1918 je prišlo na ogled 281 glav, katerim se je priznalo 29.000 K nagrad. Mlada Jugoslavija morebiti ne bo imela takoj denarja, da hodi tudi po tih potih. Morebiti se da proti nagradam tudi kaj ugovarjati, najboljša nagrada je vedno le primerna cena, in tako zdaj svet kmetu ponuja. Zato je samoposebi umevno, da kmet ne bo čakal na tistih par sto kronic, le na roke mu moramo iti in mu pomagati tam, kjer mu more pomagati le celokupnost.

Posebno je treba opozarjati, da nam naša slaba živina ne daje dosti mleka! Mlekarstvo je pri nas še v povojih in radi političnega naprotstva do zdaj še nikjer nismo mogli doseči uspehov, s katerimi se ponašajo vsi naši sosedje že desetletja. Za plemo naj se izbirajo le dobre ali saj razmeroma boljše molznice. Po načrtu se bo moralo skrbeti za skupne pašnike, da teleta pri-

Podružnica Ljubljanske kreditne banke v Celovcu.

Delniška glavica: K 15.000.000.

Rezervni zaklad: K 4.000.000.

Prodaja srečke razredne loterije.

Kolodvorska ulica št. 27.

Centrala v Ljubljani.

Podružnice: Celje, Gorica, Sarajevo, Split, Trst in Maribor.

Sprejema vloge na knjižice in na tekoči račun.
Kupuje in prodaja vrednostnih papirjev vseh vrst.
Srečke na obroke,
promese k vsem žrebanjem.

dejo po letu na prosto, kjer bojó lepše rastla. Tako si bo naš kmet tudi prihranil krme ter mogel imeti več živine. To se mu bo poznalo polagoma na polju, pridelal bo več slame in napravil več gnoja, tako se spravi kvišku vse gospodarstvo. Nastaviti bo treba za preizkušanje mleka posebnih ljudi, ki bodo zapisovali, koliko daje molža in potem preiskavali, kako mastno je mleko od ene ali druge krave.

Svinjereja.

Menda ni treba povdarjati, kolikega pomena za kmečko gospodarstvo je svinjereja! Po 30 in več kron 1 kg se je plačevala živa teža prašičev zadnji čas vojne. In za zaklano se je plačevalo 30 do 40 K! Take cene ne bodo ostale, saj to ni mogoče in ne bi bilo pravično. Naj pa bodo cene kakršne že, vsakdo ve, da svinja veliko boljše porabi krmo, kakor goveja živina, in zato daje svinjereja pol več koristi kakor reja govedi. Svinjereja se naj kolikor mogoče dvigne. In da se more dvigniti, se vidi iz števil: Nemčija je redila pred vojsko 25.659.000 svinj, Avstrija 6.431.000, Francija 6.900.000, Anglija 3.163.000! Svinjereja se je pa pri nas itak že bila dvignila, deset let prej smo jih imeli le 4.682.000. Svinjereja pa se pri nas vrši v premnogih gospodarstvih še na tisti primitivni način, kakor pred 100 leti. Koliko nam živalij pogine, ker ljudje ne znajo pravilno postopati! Uradno se je štelo, da je v Avstriji l. 1910 poginilo vsled kužnih boleznih 30.476 svinj, ali to število se nam zdi vse prenizko. Kdo pa hodi napovedat vsako bolezen? Žival se pehne ali zakoplje, če je crknila. Strokoynjaki svetujejo napravljati zadrage tudi za svinjerejo, in zakaj ne? S skupnimi močmi se bo tudi tu lažje napredovalo, kakor če vsakdo hodi svojo pot.

(Konec sledi.)

Zivnostenska banka, Praga.

Imenovana banka objavlja novo izdajo delnic in sicer zvišuje delniško glavico od 120 na 250.000.000— kron. Na vsake 3 stare delnice odpade 1 nova po kurzu češ.-slov. kron 325 več 5 % obresti od 30. junija 1919 do dneva vplačila. Subskripcija konča 7. julija 1919.

Vsa potrebna pojasnila daje radevolje Podružnica Ljubljanske kreditne banke v Celovcu.

Raznoterosti.

Potres v Italiji.

Bern, 30. junija. Kakor se poroča iz Florenca, so bili slišati včeraj popoldne med 5. in 6. uro izredno silni sunki, ki jih je bilo čutiti tudi v Pisi, Bologni in Veneciji. Učinek podzemeljskih sunkov je bil v nekaterih mestih katastrofalen. Nekoliko vasi je popolnoma uničenih. Baje so našli 100 mrtvih žrtev. Na pomoč je poklicano vojaštvo.

Umor poročnika Widmajerja — brez zadoščenja. Kakor poroča „Slov. Narod“ je bil obtoženi in domnevani morilec topničarskega poročnika Widmajerja Štrukelj izpuščen, ker ni bilo zadostnih dokazov za nameravan umor. Pri glavni razpravi se je Štrukelj zagovarjal z amnezijo, to je, duševno nezavestjo od trenutka, ko je Widmajer pričel nanj streljati. Njegov zagovornik dr. Rapoc je na podlagi tega zagovora stavil predlog na preložitev obravnave v svrhu preiskave obtoženčevega duševnega stanja po zdravnikih izvedencih. Temu predlogu je porotno sodišče v Mariboru ngodilo. Zdravniški izvedenci so potrdili obto-

žencev zagovor na amnezijo in umora obtoženi Štrukelj je bil te dni brez nadaljne javne sodnijske obravnave izpuščen iz preiskovalnega zapora.

Slike in prizori v Celovcu.

Nemci, dobri Jugoslovani.

Pred reklamno desko velika množica ljudi. Čitajo pravkar nalepljen razglas o došlih živilih. „Vse je lepo,“ pravi zraven stoječemu gospodu dama srednjih let, „če bi nam Jugoslovani poslali tudi še denar za živila, pa bi tudi mi postali sčasoma dobri Jngoslovani.“

Na trgu.

Dve kmetici iz okolice se pomenkujeta med seboj o dnevnih novicah. Z ozirom na veliko množino došlih živil pravi ena izmed njiju:

„Nemci so prišli v našo vas pijani in z muziko, Jugoslovani pa prihajajo s prašiči in z moko.“

Lastnik in izdajatelj: Gregor Einspieler, prošt v Tinjah.

Odgovorni urednik: Otmar Mihálek.

Tiskarna Družbe sv. Mohorja v Celovcu. Telefon 179.

Bolestnim srcem naznanjam pre-
tužno vest, da je moja ljubljena in
draga žena, gospa

Ana Kuher roj. Singer

dne 30. junija ob pol 11. uri ponoči po
dolgi, trpljenja polni bolezni, večkrat
previdena s sv. zakramenti, v 37. letu
svoje dobe mirno v Gospodu zaspala.

Nepozabno rajno priporočam v pri-
jazen spomin in molitev.

Zakamen pri Vetrinju, dne 1. julija 1919.

Janez Kuher
orglarski mojster.

Fina inozemska

kolesna

pneumatika

(kompl. garniture)

J. Gorec, Ljubljana

trgovina s kolesi, motorji,
avtomobili in tehničnim
gumijem.

Dopisujte redno za „Mir“!

Odvetnik

Dr. Rudolf Ravnik

naznanja, da je preselil svojo odvetniško
pisarno iz Bismarkove ceste št. 11
v Mariboru v Sodnijsko ulico št. 14,
1. nadstropje (pred sodnijo).

Ponudim prekajeno svinjino po K 30.—, peršut
(šunko) po K 34.—, prekajeno slanino po K 34.—,
čisto svinjsko mast po K 42.—, 50% pralno milo
po K 12.— za kg v poštnih zavitkih po 5 do 10 kg franco
proti povzetju, oziroma proti plačilu naprej. Pošiljatve po
železnici izvršujem le proti plačilu naprej prosto Ljubljana
za 1 K ceneje pri kilogramu. Aleksander Skaza, agen-
tura in komisija, Ljubljana.

Vino iz Slovenskih goric pristno od pridelovalcev

posreduje Vincenc Simonič, Sv. Urban v
Slovenskih gorica.

Prasce

zelo lepe, sedem tednov stare mladiče, ima na
prodaj posestnik **p.d. Znidar** v Voci (Loka),
blizu Podstražišnika, občina Vetrinj.

Sprejme se v župnišče z manjšo kmetijo takoj:

pošten hlapec h konjem, ki se dobro
razume na kmetijstvo;
pridna in poštena dekla.

Plača po dogovoru. Ponudbe na upravništvo „Mira“
pod znamko „Župnišče“.

Služba cerkovnika

v majhni župnji se takoj odda. Dohodkov okoli
600 kron na leto in prosto majhno stanovanje.
Pripravno je za kakega rokodelca. Ponudbe pod
„Služba cerkovnika“ na upravništvo „Mira“.

Sadjevec

vino in
kislo vodo razpošilja
A. Oset, p. Guštanj.

Paramente

kakor mašna oblačila, pluviala, vela, plaščke za mi-
nistrante, cerkveno perilo, birete, kolarje, šmizete,
kelihe, ciborije, monštrance, zvončke itd., križe, sohe
v bogati izbiri po nizkih cenah ima v zalogi
oddelek za paramente Jožefovega društva v Celovcu.

Hranilno in posojilno društvo v Celovcu

Pavličeva
ulica
št. 7.

uraduje vsak dan, izvzemši nedelje in
praznike, od 10. do 12. ure dopoldne.

Varno naložen denar; najugodnejši kredit za posestnike.

Pavličeva
ulica
št. 7.